

Sygn. akt IV Ca 1005/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2017 roku

Sąd Okręgowy w Płocku IV Wydział Cywilny-Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący - SSO Waław Banasik

Sędziowie - SO Małgorzata Michalska

SO Renata Wanecka (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Katarzyna Gątarek

po rozpoznaniu na rozprawie 15 lutego 2017 r. w P.

sprawy z powództwa W. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w Ł.

o zadośćuczynienie

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Płocku z 20 lipca 2016 r.

sygn. akt I C 3836/15

1. oddała apelację;
2. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. na rzecz W. K. kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego za II instancję.

SSO Małgorzata Michalska SSO Waław Banasik SSO Renata Wanecka

Sygn. akt IV Ca 1005/16

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym 30 listopada 2015r. W. K. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od (...) Spółki Akcyjnej w Ł. zadośćuczynienia w wysokości 6.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 9 czerwca 2015r. do dnia zapłaty za krzywdę, jakiej doznała w związku z kolizją drogową spowodowaną przez P. G., ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym Towarzystwie.

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. nie uznało powództwa i wniosło o jego oddalenie. W uzasadnieniu pozwana nie kwestionowała, że pojazd, którym kierował sprawca zdarzenia, posiadał u niej obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej. Zarzuciła natomiast, że krzywda, która spotkała powódkę wskutek kolizji, jest na tyle niewielka, że nie uzasadnia przyznania jakiegokolwiek zadośćuczynienia. Kwestionował również żądanie zasądzenia odsetek, twierdząc, iż należą się one dopiero od chwili wyrokowania.

Wyrokiem z 20 lipca 2016r. Sąd Rejonowy w Płocku w sprawie I C 3836/15 zasądził od (...) S.A. na rzecz W. K. kwotę 2.000 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 9 czerwca 2015r. do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałej części oraz zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 315 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił:

W dniu 27 listopada 2014 r. w miejscowości S. doszło do wypadku drogowego, w wyniku którego W. K. doznała obrażeń ciała w postaci urazu kręgosłupa szyjnego. Sprawcą wypadku był kierujący samochodem marki O. (...) o nr. rej. (...) - P. G., który nie zachował należytej ostrożności podczas jazdy, wjechał na pas ruchu, po którym poruszała się powódka samochodem marki P. o nr. rej. (...)

(...), w skutek czego doszło do zderzenia pojazdów.

Pojazd sprawcy zdarzenia posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego Towarzystwa. Po otrzymaniu zgłoszenia szkody oraz po analizie zgłoszonych roszczeń, w oparciu o przedstawioną dokumentację medyczną, pozwany odmówił przyjęcia odpowiedzialności za skutki wypadku, wskazując, że u powódki nie stwierdzono krzywdy oraz uszczerbku na zdrowiu i odmówił wypłaty świadczenia.

Powódka nie wymagała zwolnienia L4 i opieki w związku z wypadkiem, nie stwierdzono trwałych następstw wypadku. W. K. była na dwóch wizytach lekarskich - 1 i 3 grudnia 2014 r. i nie było dalszego leczenia. Skorzystała również z jednej wizyty u kręgarza. Po wypadku nosiła ok. miesiąca kołnierz ortopedyczny, co utrudniało jej codzienne czynności, np. miała trudności przy ubieraniu. Lekarz przypisał jej lek przeciwbólowy K..

W tamtym okresie W. K. pracowała w cukierni i zarabiała 1.300 zł. Ponieważ samochód po wypadku nie nadawał się do jazdy, na uczelnię do P. i do pracy podwozili ją rodzice. Powódka podpisała umowę o pracę na rok, czyli do listopada, ale pracowała tylko do czerwca. Uznała, że praca jest dla niej zbyt ciężka. Obecnie odbywa staż w sklepie u rodziców, pracuje na kasie i nie musi dźwigać.

Dokonując oceny prawnej, Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z art. 445 § kc, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Zdaniem Sądu nie ma wątpliwości, iż powódka doznała nieznacznego rozstroju zdrowia. Po wypadku trafiła do szpitala z bólem kręgosłupa szyjnego. Nosiła kołnierz ortopedyczny, potrzebowała pomocy przy ubieraniu i myciu, obawiała się dźwigania.

W tych okolicznościach Sąd uznał, że co do zasady zadośćuczynienie powinno być powódce wypłacone, jednak żądana przez nią suma jest wygórowana. Miarkując wysokość zadośćuczynienia Sąd brał pod uwagę, że ma ono inny charakter niż odszkodowanie, kierując się przy tym zasadą, że kwota ta nie może stanowić bezpodstawnego wzbogacenia, ale powinna być pewną rekompensatą łagodzącą skutki doznanej krzywdy. Podkreślił również to, że nie brał pod uwagę oczekiwań powódki. Mając na uwadze całokształt okoliczności wpływających na wysokość zadośćuczynienia oraz tzw. stopę ekonomicznego rozwoju społeczeństwa, skutki dla sposobu życia i oraz funkcjonowania - Sąd uznał, że adekwatna będzie kwota 2.000 zł, która stanowi równowartość półtoramiesięcznego wynagrodzenia powódki z chwili zaistnienia wypadku drogowego. W warunkach powódki to kwota znacząca i odczuwalna.

W pozostałej części Sąd powództwo oddalił.

Ustawowe odsetki zasądzone zostały od 9 czerwca 2015 r., tj. od dnia następnego po wydaniu przez pozwanego decyzji z 8 czerwca 2015 r., odmawiającej wypłacenia zadośćuczynienia. Sąd podkreślił, że nie ustalił w zasadzie innego rozmiaru krzywdy doznanej przez powódkę, niż znany już ubezpieczycielowi w momencie zgłoszenia roszczenia. Dlatego odsetek nie zasądził od dnia wyrokowania.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc, stosunkowo je rozdzielając.

Apelację od wyroku złożyła pozwana, zaskarżając wyrok w części zasądzającej zadośćuczynienie oraz co do rozstrzygnięcia o kosztach procesu, w której zarzuciła:

- naruszenie art. 233 kpc poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, polegające na uznaniu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że pozwana 27 listopada 2014r. była ubezpieczycielem OC posiadacza pojazdu marki O. (...) nr rej. (...) i ponosi odpowiedzialność za skutki kolizji spowodowanej przez P. G., mimo że nie wynika to z żadnego dowodu przeprowadzonego w sprawie, podczas gdy (...) S.A. nie była związana umową ubezpieczenia OC posiadacza w/w pojazdu i nie udzielała mu ochrony ubezpieczeniowej, likwidowała natomiast szkodę tylko jako korespondent niemieckiego zakładu (...) + V. A., co potwierdzają dokumenty zawarte w aktach szkody, w szczególności zgłoszenie szkody osobowej przez (...) spółkę z o.o. z 28 kwietnia 2015r., notatka urzędowa ze zdarzenia drogowego i decyzja o odmowie wypłaty odszkodowania z 8 czerwca 2015r.;

- naruszenie art. 19 ust. 3 w zw. z art. 123 pkt. 1 ustawy z 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, że pozwana ma legitymację bierną do występowania w niniejszym procesie.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, pozwana wniosła o zamianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz od powódki kosztów procesu za obie instancje.

W. K. w odpowiedzi na apelację wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie na jej rzecz od pozwanej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Obydwa zarzuty podniesione w apelacji należy uznać za spóźnione. Zgodnie z art. 381 kpc, Sąd II instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem I instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później.

Analiza akt sprawy, w szczególności stanowiska prezentowanego przez (...) S.A. przed Sądem Rejonowym, jednoznacznie wskazuje na to, że pozwana nie kwestionowała zasady odpowiedzialności za szkody wywołane zdarzeniem z 27 listopada 2014r. Świadczy o tym następujące stwierdzenie zawarte w odpowiedzi na pozew: „Pojazd sprawcy zdarzenia posiadał obowiązkowe ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego Towarzystwa”. Na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku, pełnomocnik pozwanej „wnosił i wywodził jak w odpowiedzi na pozew”. Skoro zatem zasada odpowiedzialności pozwanej nie była przedmiotem sporu, Sąd I instancji nie prowadził w tej części postępowania dowodowego, stosując prawidłowo art. 212 kpc i art. 229 kpc.

Tym samym nie można postawić skutecznego zarzutu nieprawidłowej oceny dokumentów zawartych w aktach szkody (art. 233 kpc), czy też niezastosowania art. 19 ust. 3 w zw. z art. 123 pkt. 1 ustawy z 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Dopiero na etapie postępowania apelacyjnego, pozwana podniosła, że nie posiada legitymacji biernej, ponieważ nigdy nie objęła ochroną ubezpieczeniową posiadacza samochodu marki O. (...) nr rej. (...).

W przyjętym systemie apelacji, w którym celem postępowania apelacyjnego jest ponowne wszechstronne zbadanie sprawy pod względem faktycznym i prawnym, regułą jest dopuszczalność nowego materiału procesowego przed sądem II instancji z ograniczeniem jednak, wynikającym z art. 381 kpc. Sąd odwoławczy jest zobowiązany na wniosek strony materiał ten uzupełnić, jeżeli jest to konieczne dla rozstrzygnięcia sprawy, może jednak pominąć nowe fakty i dowody zgłoszone dopiero w postępowaniu apelacyjnym, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem I instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie powstała później.

(...) S.A. jest profesjonalistą, korzystającym ze stałej z obsługi prawnej. Niedopatrzenie pełnomocnika przygotowującego stanowisko w sprawie, polegające nie tylko na przemilczeniu faktów, o których mowa w apelacji, ale nawet na potwierdzeniu przekonania powódki, że co do zasady właściwie skierowała swoje roszczenie, nie może być konwalidowane przez zgłoszenie nowych twierdzeń dopiero w II instancji.

Z tych względów, Sąd Okręgowy pominął nowe fakty zgłoszone w apelacji, jako spóźnione, ponieważ nie było żadnych przeszkód do powołania ich na etapie postępowania przed Sądem Rejonowym.

Z tych wszystkich względów, Sąd II instancji oddalił apelację na podstawie art. 385 kpc.

O obowiązku zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu odwoławczym Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powódki została ustalona zgodnie z§ 10 ust. pkt. 1 w zw. z § 2 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (w brzmieniu obowiązującym do 27 października 2016r.).

Małgorzata Michalska Waclaw Banasik Renata Wanecka